

Výklad epištoly k Římanům (The Normal Christian Life)

Knihy | 13.1.2011 @ 13.35

Čínskému kazateli Watchmanu Nee nebylo zatěžko prožít kvůli své víře v Pána Ježíše Krista dvacet let života v žaláři. Snad právě proto je jeho výklad epištoly Římanům veden z velmi osobní úrovně.

Evangelium si nárokuje celého člověka, neboť rovněž celého dává. Očištění od hříchů, smrt starého člověka, křest v Duchu a život v Církvi nepředstavují nic laciného. Je to ale cesta, po které člověk jít chce, neboť v něm naplňuje původní Boží záměr s člověkem.

V momentě výkladu o ceně Kristovy krve a zvláště o problematice hříchu v životě člověka je dle mého názoru autor velmi výtečný. V následujících momentech, zvláště pak v otázkách Ducha svatého v člověku a v Církvi se tu a tam z jeho velmi praktického vedení myšlenek vytrácí dost potřebný hlubší, univerzálnější náhled.* To však jistě není důvodem k rozpakům při rozhodování o tom, zda tuto sumu „řádného křesťanského života“ prostudovat, neboť svému původnímu názvu jistě dostojí.

*Nejde o to, že by autor psal něco nepatřičného, to jistě ně (byť nezaujímá klasické letniční pozice :-). Spíše mám za to, že to samé bylo už lépe promyšleno a formulováno. A je to logické, neboť přínos autora je především v tom, že odkrývá úzké spojení evangelia s osobním životem jednotlivce. Otázka Ducha svatého však podle mého názoru osobní život jednotlivce přesahuje.

Autor: Watchman Nee

Rok vydání: 1970

Nakladatelství, ISBN: N/A

Pozn.: Tato publikace byla přeložena a vydána semi-samizdatem v období normalizace. Je zde pouze poznámka na konci knihy:

Povoleno ONV Blansko, odb. škol. a kult. Círk. Př. 70 z 22. 7. 1970. Pro Církev bratrskou v Letovicích.

Původní text knihy nese název „The Normal Christian Life“ a je volně (legálně a zdarma) ke stažení například [na CCEL](#).

1. KRISTOVA KREV

7: Gal 2,20 je pro křesťana norma.

Velmi nám pomůže a uchrání nás od mnohého zmatku, když máme neustále před očima tu skutečnost, že Bůh zodpoví všechny naše dotazy jediným způsobem tak, že nám ukáže jasněji svého Syna.

12: O dni smíření (Lv 16) jednal velekněz s Bohem, kropil schránu krví, aby z toho lid měl zisk. Lid se tohoto jednání neúčastnil. Bůh jednal s člověkem bez jeho přičinění i při poslední egyptské ráně, kdy lid v domech večerel beránka a Zhoubce konal v závislosti na beránčí krvi na veřejích.

Bůh je, kdo požaduje krev k uspokojení své spravedlnosti a je to On, kdo praví: "Kde uvidím krev, nevejdu dovnitř." Jedině Kristova krev cele uspokojí Boha.

13: Sami se snažíme odhadnout cenu Kristovy krve a porovnávat ji s naším velikým hříchem. Nejsme to ale my, kdo dává krvi hodnotu, ale Bůh.

Nyní naše nesnáze spočívá v tom, že se snažíme cenu krve vystihnout rozumem; snažíme se citem vystihnout, co pro nás znamená a podle toho určujeme i její cenu pro nás.

...

Pamatujme, že On je svatý a spravedlivý a že právem tvrdí, že tato krev je přijatelná před jeho zrakem a že ho plně uspokojuje.

13: Naše staré srdce nám předkládá falešný obraz o hodnotě krve ve vztahu k nám. Proto nám Bůh musí dát srdce nové, neboť „šat, který chceme vyhodit nežehlíme ani nepereme“ (14).

14: Tato přehrada mezi mnou a Bohem je odstraněna, pokud uvěřím a přivlastním si to, co Bůh zjevil ve svém slově.

15: Pak na tomto základě a žádném jiném mohu vstoupit do svatyně svatých. Hodnota krve je neměnná, nezávisí na vnějších okolnostech, nezávisí na pocitech srdce, že „cosi je v nepořádku, co mi brání přistoupit k Bohu“, nebo že „dnes jsem se choval výtečně, dnes je můj přístup k Bohu obzvláště hladký“.

Jak se vlastně přibližujeme k Bohu? Přicházíte k němu na nejistém základě svých citů a s pocitem, že dnes můžete pro Boha něco vykonat? Nebo je vaše přibližování k němu dáno prolitou krví a tím, že Bůh se dívá na tuto krev a je uspokojen? Ovšem, kdyby tato krev byla podrobena změně, pak tento základ vašeho přibližování by nebyl tak jistý. Ona se však nikdy nezměnila, ani nezmění.

[15–16]

17:

Není tu pro nás jiné pomoci, než jen s odvahou se jemu blížit pro tuto krev: >> Nyní, Pane, plně vím, jakou cenu má tato krev a vím také, že ona je pro tebe dostatečná; proto tato krev stačí i pro mne a je mou jedinou záchranou. Nyní vidím, že nezáleží na tom, zda skutečně duchovně prospívám, zda něčeho dosahuji či nikoli. Kdykoli přicházím k tobě, smím tak činit vždy jedině na základě této drahé krve.<< Teprve tehdy je naše srdce před Bohem opravdu čisté. Nikdy nemůže naše svědomí být úplně bez poskvrny, není-li očištěno touto krví.

18: A tak je „Bůh navrácen člověku a člověk Bohu“. Bůh je kvůli krvi Ježíše Krista na straně člověka a proto není možné, aby člověka před Bohem někdo žaloval. Nikdo nemůže vznést proti člověku žalobu, ani ho odsoudit, ani ho odloučit od Boží lásky (Ř 8).

19: Satan nás však obviňuje nejen před Bohem, ale i v našem svědomí Říká nám: "Zhřešil jsi a neustále hřešíš. Jsi slabý a Bůh si nemůže s tebou nic počít"). A my těmto obviněním tak často přikládáme váhu, neboť se snažíme hledat sami na sobě nějakou vlastní spravedlnost, která by tato obvinění oddiskutovala.

Avšak:

Jedině Bůh ví, co s našimi hříchy. Avšak nemůže jednat s obviněným člověkem, který nedůvěřuje v jeho krev. Tato krev se za něho přimlouvá, ale on přece raději naslouchá satanu.

Nasloucháváme raději žalobci než Bohu, ale pouze Bůh může odpovědět na žalobcovu výtku a odpovídá na ni svou krví.

2. KRISTŮV KRÍŽ

23: Nejsme hříšníci, protože jsme učinili chybu, ale proto, že jsme takoví ve své podstatě. Slovo hříšník se poprvé objevuje v páté kapitole, do té doby se hovoří o hříších, jež člověk páchá, protože hříšníkem už je.

24: Naše nesnáz spočívá hlouběji než v tom, co činíme. Je v tom, čím jsme ve své podstatě: Jsme hříšníky už od Adama.

26: Naše životní zkušenost navazuje na Adama, zdědili jsme všecko Adamovo, avšak nyní navazujeme i na Krista a změnili jsme všecko, co je Kristovo.

30:

Když byl Pán Ježíš na kříži, všichni jsme zemřeli – ne každý zvlášť, neboť jsme ještě nebyli zrozeni – ale byvše v Něm, s ním jsme i zemřeli.

32: Ježíš umřel jako zástupce, umožnil tedy umřít i nám (2. Kor 5,15).

33:

Kříž je Boží mocí, která nás přivádí od Adama ke Kristovi.

Skrze kříž se stáváme členy nového pokolení, které dědí spravedlnost od Krista.

3. CESTA POKROKU: POZNÁNÍ

Na kříži končí náš starý životopis a zmrtvýchvstáním začíná nový

...

Když studujeme 6. 7. a 8. kap. Řím. zjistíme, že podmínky pro obdržení skutečně pravého křesťanského života jsou čtyři:

1. Poznání spasitelného Božího plánu
2. Být přesvědčen o smrti svého "já".
3. Odevzdání se Bohu.
4. Chodit v Duchu

38: Člověk má dojem, že pokud by byl silnější, přemohl by hřích, který je v něm.

To je zcela chybné; není to pravé křesťanství. Boží způsob, jak nás vysvobodit z hříchu, není v tom, že nás činí stále silnějšími, ale že nás činí stále slabšími.

Pozn čtenáře: Tak i autor seznal, že nejtěžší boje s pokušením přicházejí ve chvíli, kdy je silný duševně i tělesně, kdy z něj elán a životní síla srší do všech stran. Tehdy si připadá tak bezpečně a sebejistě, silný jako Atlas, jenom podchytit nebeskou klenbu. Avšak právě tehdy, když je zlomený a slabý, tehdy na něj pokušení nemůže, neboť v zármutku a pocitech zoufalství si nejvíce uvědomuje svou bídu a potřebu přimknout se k Bohu.

4. CESTA POKROKU: uvědomování / vzít věci tak jak jsou.

46: Naše smrt, to je empirický fakt. Klíčové je však uvědomění. Proto potřebujeme Boží zjevení (Mt 16,17; Ef 1,17–18), aby nás o smrti našeho starého člověka přesvědčilo.

48:

Bůh nás vybízí, abychom vzali jako fakt, že jsme mrtví, ne snad proto, že naše myšlení nás učiní mrtvými, ale proto, že mrtví opravdu jsme.

49: Víra v to, že jsem byl ukřižován, neprosí Boha, aby to udělal, ani si neříká, že Bůh to může udělat, ale s radostí děkuje Bohu, že už to udělal.

53: Víra podle Žd 11,1 je schopnost člověka, kterou realizuje /dává podstatu/ věcem v jeho osobní zkušenosti.

54:

Jsou statisíce lidí, kteří čtou ep. Řím. 6:6 že "starý člověk náš spolu s ním ukřižován jest." Pro víru to je skutečnost, kdežto pro pochybnost nebo jen pro souhlasné přikývnutí bez duchovního osvícení to není pravda-

55–57: Vírou tedy uskutečňujeme Boží výrok ve své osobní zkušenosti a odmítáme lži lháře, který se nám zkušeností snaží říci, že Boží slovo se mýlí. Neboť Boží výrok o naší smrti je realita a ať zkušenost říká cokoli, ať máme jakékoli myšlenky, pravda se nemění. (56)

58: Mrtví samozřejmě nejsme sami o sob, ale v Kristu (J 15,34). A každá naše zkušenosti a realita je v Kristu zaručena a v NĚm obsáhnuta.

60:

Ani věčný život jsme nedostali jako jednotlivci. Život je v Synu "kdo má Syna, má i život." Bůh učinil vše ve svém Synu a ukryl i nás v něm; jsme vtěleni v Krista. Hlavním bodem je, že existuje velmi cenný praktický předpoklad víry: "Bůh mne spojil s Kristem, a proto vše, co je pravdivé o něm, platí i o mně. Zůstanu v něm."

61:

Stojíme-li pevně na Kristově základě, docházíme ke zkušenosti, že vše, co platí o něm, je pravdivé i o nás. Když se však postavíme na svůj vlastní základ, shledáme, že to, co platí o "starém člověku," platí i o nás.

A tak naše vysvobození je nám již dáno a jeho realizace/opodstatnění závisí na naší víře.

5. ROZDĚLENÍ KŘÍŽE

63:

Království tohoto světa není Božím královstvím. Bůh chtěl, aby svět – vesmír a jeho stvoření, byl řízen Kristem, jeho Synem. / Kol. 1:16–17 /. Satan však prostřednictvím člověka zorganizoval opačný systém, zvaný v Písmu "tento svět." Je to systém, do něhož patříme i my a v němž vládne on sám. Tak se satan skutečně stal "pánem světa tohoto" / Jan 12:31 /.

65:

Kříž je Boží prohlášení, že všechno, co náleží starému stvoření musí zemřít. Nic z prvního Adama se nemůže vyhnout kříži.

67: Křest je pohřeb (Ř 6,6). Koho lze pohřbít? Jen toho, kdo je mrtev!

68:

Bůh se o nás stará působením kříže a dělá to dokonaleji, než "Červený kříž." Nezáplatuje staré stvoření. Bohem jsou i ti, kteří žijí klidným životem, i ti, kdo žijí spořádaným životem, odsouzení k smrti a pohřbívání, aby se mohli probudit k novému životu.

6. CESTA POKROKU: VYDAT SE BOHU.

7. VĚČNÝ CÍL

79: Boží záměr se stvořením a s vykoupením je „Sláva Boží“ (Ř 3,23) a „Sláva synů Božích“ (Ř 8,21).

8. DUCH SVATÝ

91: (Sk 2,33)

Vylití Ducha nemá nic společného s tvými nebo mými zásluhami, ale jen se zásluhami Pána Ježíše. Proto nepřijde v úvahu otázka jací jsme my, ale jaký je On.

92: Svého Ducha na nás Ježíš vylévá jako důkaz vzkříšení.

Suma kapitoly: Zkušenost křtu Duchem svatým je skutečná a její projevy se různí. Vyznačují se prudkým vědomím Boží Lásky, radostí a osvícením vnitřního zraku. O zkušenosti např. mluvení v jazycích autor rovněž mluví jako o čemsi skutečném, avšak ne normativním.

9. VÝZNAM A CENA 7. kap. ep. Římanům

111: Pokud bychom plně chápali skutečnost smrti našeho starého čl. dle 6. kap., sedmou kapitolu bychom nepotřebovali.

Zkušenost šesté kapitoly se zdává dostatečná, avšak jednotlivé hříchy člověka jsou přes jeho snahu konat Boží vůli silnější, než jeho chtění.

113: On totiž zjišťuje, že často Boží vůli konat ani nechce.

115: Čl. má dojem, že na rozdíl od jiných on beznadějným hříšníkem není. Proto nás musí Bůh přivést až k bodu, kdy uvidíme, že jsme naprosto slabí a bezmocní.

118:

První manžel je zákon, druhý manžel je Kristus a ženou jsi ty. Zákon mnoho žádá, ale nenabízí pomoc pro splnění požadavků. Pán Ježíš žádá také mnoho, ba ještě více / Mat. 5:21–48 /, ale to, co od nás požaduje, zároveň v nás i plní. Zákon má své požadavky a nepomůže nám při jejich plnění. Kristus na nás klade rovněž své požadavky, ale sám v nás plní vše, co na nás žádá.

122: Člověk se tedy již nesnaží zalíbit se Bohu. Namísto toho říká: "Nezvládnou to, ale věřím, že ty to učiníš za mne".

Bydlel jsem jednou v Číně s dvaceti bratry v domě, kde jsme neměli možnost se doma koupat a tak jsme denně chodili zaplavat si do řeky. Jednoho bratra chytila křeč do nohy a najednou jsem viděl, jak rychle klesá pod vodu. Volal jsem na jiného bratra, dobrého plavce, aby pomohl. Ten si k mému velkému údivu mého volání nevěnoval. Byl jsem zoufalý a vykřikl: "Cožpak nevidíš, že ten člověk se topí?" I ostatní bratři byli stejně tak rozčileni a hlasitě na něho volali. Náš dobrý plavec se ani nehnul. Chladně a soustředěně zůstal na svém místě a vypadalo to, že odkládá nemilý úkol. Mezitím křik tonoucího bratra slábl a jeho úsilí ochablo. V duchu jsem si říkal: >Nenávidím toho člověka! Když si uvědomím, že dovolí, aby se před jeho očima utopil bratr a nepřispěchá mu na pomoc!<< Když se ubožák opravdu topil, plavec se k němu dostal několika rychlými tempy a oba se dostali bezpečně na břeh. Jakmile jsem měl příležitost, řekl jsem mu svůj názor: "Nikdy jsem neviděl křesťana, který by tak miloval svůj život jako ty," řekl jsem. "Uvědom si, kolik strachu bys uspořil tomu bratrovi, kdybys o něco méně myslel na sebe a více na něho." Plavec však rozuměl své věci líp než já. "Kdybych přišel dřív, byl by se mne tak pevně chytil, že bychom oba utonuli. Tonoucí člověk může být zachráněn teprve, když už je naprosto vyčerpán a přestane usilovat o svou záchranu."

10: CESTA POKROKU: CHOZENÍ V DUCHU

135: Kristus a Kristovy milosti jsou dvě odlišné věci. Bůh není troškař, aby člověka požehnal tu pokorou, tu trpělivostí.

136: Nezáleží na tom, co kdo speciálně potřebuje, neboť je jedna univerzální odpověď – Kristus.

139: Zákon hřícha je cosi, co se nemění podobně jako zákon přitažlivosti. A tak pokud o mně je řečeno cosi ošklivého, zákon hřícha na to reaguje podobně jako zákon přitažlivosti.

144:

Bůh je nám opravdu milostiv. Dal nám zákon Ducha a tak "létat" není už věc naší vůle, ale jeho života.

11. JEDNO TĚLO V KRISTU

161:

Nádoba, skrze kterou se může Pán Ježíš zjevit v tomto světě, není jednotlivec, ale celek. "Tak jakž jednomu každému udělil Bůh míru víry" / Řím. 12:3 /, ale sám o sobě nikdo nemůže provést Boží plán. Jedině celek může provést Boží plán. Jedině celek může dospět k úplné postavě Kristově a rozšířit jeho slávu.

12. KŘÍŽ A DUCHOVNÍ ŽIVOT

173: Člověk ve službě Bohu často využívá svých přirozených schopností. Tím však vytěšňuje Boha jako Toho, kdo se má oslavit. Všechno lidské úsilí je zároveň marné. Nezáleží na kvalitě, ale na Bohu, který se oslaví. (Mt 15,13)

13: CESTA POKROKU: NESENÍ KŘÍŽE

191:

Kříž v nás musí způsobit oddělení v Duchu ode všeho a od každého, kdo není z Pána.

14. CÍL EVANGELIA

204:

Služba Pánu se neměří viditelnými výsledky. Ne, přátelé, Pána především zajímá, zda jsme u jeho nohou a zda jsme ho pomazali masťou.

<https://selah.cz/knihy/vyklad-epistoly-k-rimanum-the-normal-christian-life/>